ଦାନିଏଲର ପୁସ୍ତକ - ସଂଖ୍ୟା ପଚାନବେଇ

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ତାନାବାନାର ଉନ୍ମୋଚନ: ଦାନିଏଲଙ୍କ ପ୍ରତି ଗବ୍ରିଏଲଙ୍କ ପ୍ରକାଶନ

Jeff Pippenger

2024-01-19

ଯିରିମିୟଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ସତ୍ତର ବର୍ଷର ବନ୍ଦୀବାସ, ଏବଂ ମୋଶାଙ୍କ ଶପଥ ଓ ଅଭିଶାପକୁ ଦାନିଏଲ ବୁଝିବା ପରେ ଗବ୍ରିଏଲ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ।

> ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟଭାରର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷରେ ମୁଁ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ବର୍ଷମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବୁଝିଲି, ଯାହା ବିଷୟରେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ଯିରିମିୟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଥିଲା, ଯେ ସେ ଯେରୁସାଲେମର ଉଜାଡ଼ ଅବସ୍ଥାରେ ସତ୍ତରି ବର୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ…. ହଁ, ସମସ୍ତ ଇସ୍ରାଏଲ ତୁମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଛନ୍ତି, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ସେମାନେ ତୁମର ସ୍ୱରକୁ ମାନିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ଦୂରେ ସରିଗଲେ; ତେଣୁ ଶାପଟି ଆମ ଉପରେ ଢାଳାଯାଇଛି, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାସ ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଲେଖାଯାଇଥିବା ଶପଥ ମଧ୍ୟ, କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପାପ କରିଛୁ। ଏବଂ ସେ ଆମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏବଂ ଆମକୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ଆମର ବିଚାରକମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେ କଥା କହିଥିଲେ, ଆମ ଉପରେ ମହା ଅପମଙ୍ଗଳ ଆଣି ସେ ସେହି କଥାମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି; କାରଣ ସମଗ୍ର ଆକାଶମଣ୍ଡଳର ତଳେ ଯେପରି ଯେରୁସାଲେମ ଉପରେ ହୋଇଛି, ସେପରି କେଉଁଠି ହୋଇନାହିଁ। ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଯେପରି ଲେଖାଯାଇଛି, ଏହି ସମସ୍ତ ଅପମଙ୍ଗଳ ଆମ ଉପରେ ଆସିଛି; ତଥାପି ଆମେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଆମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲୁ ନାହିଁ, ଯେପରି ଆମେ ଆମର ଅଧର୍ମରୁ ଫେରି ତୁମର ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିପାରୁ। ଏହିହେତୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ସେହି ଅପମଙ୍ଗଳ ଉପରେ ନଜର ରଖି ତାହାକୁ ଆମ ଉପରେ ଆଣିଛନ୍ତି; କାରଣ ସଦାପ୍ରଭୁ ଆମ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଧର୍ମମୟ; କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱରକୁ ମାନିଲୁ ନାହିଁ। ଦାନିଏଲ 9:2, 11–14.

ଦାନିଏଲ "ଶପଥ" ବୋଲି ଯାହା ଅନୁବାଦ ହୋଇଛି ସେହି ଯେ ଶବ୍ଦଟି ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ, ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ମୋଶେ "ସାତ ଥର" ବୋଲି ଯାହା ଅନୁବାଦ ହୋଇଛି, ସେହି ଏକେଇ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ। ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଆମକୁ ଜଣାଇଥାନ୍ତି ଯେ, ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଦାନିଏଲ ଯିରିମିୟଙ୍କ ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ଅବଧି ଏବଂ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଅବଧିର ସମ୍ପର୍କକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ। ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଗାବ୍ରିଏଲଙ୍କୁ ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ଦିନର ଦର୍ଶନ ବୁଝାଇବାକୁ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ସେ ପୁନର୍ବାର ଫେରିଆସିବାବେଳେ ଗାବ୍ରିଏଲ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସପ୍ତମ, ଅଷ୍ଟମ ଏବଂ ନବମ ଅଧ୍ୟାୟମାନଙ୍କର ବିଷୟ ଥିବା ସେହି ଦୁଇଟି ଦର୍ଶନକୁ ସେ ମନରେ ପୃଥକ କରନ୍ତୁ। ସେହି ଦୁଇଟି ଦର୍ଶନ ହେଉଛି 1798 ମସିହାରେ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା "ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି"ର ବିଷୟ।

ଯିରିମିୟାଙ୍କର ସତ୍ତରି ବର୍ଷ ଏବଂ ମୋଶାଙ୍କର "ଶାପ"—ଉଭୟେ ମୋଶାଙ୍କର "ଶପଥ" ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ "ସାତ ଗୁଣ"ର ପ୍ରତୀକ; କିନ୍ତୁ ଗବ୍ରିଏଲ ଦୁଇ ହଜାର ତିନିଶ ବର୍ଷର ଅବଧିର ବିଭାଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି। ପଦଦଳନର ଦର୍ଶନ ("chazon") ଓ ପ୍ରକାଶର ଦର୍ଶନ ("mareh") ମଧ୍ୟର ସମ୍ପର୍କକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ବିଭକ୍ତ କରାଗଲେ ମାତ୍ର ଏହାକୁ ଠିକ ଭାବରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ। ଗବ୍ରିଏଲ ଆରମ୍ଭରୁ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ ଯେ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷର ଏକ ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ସେହି ଅବଧି, ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ବନ୍ଦୀତ୍ୱକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିବା ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷର ବିଦ୍ରୋହର ଅବଧି ସହିତ ଏକେଇ ଥିଲା।

ଚବିଶତମ ପଦରେ ଥିବା "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ" ଶବ୍ଦଟି ଖ୍ରି.ପୂ. 457ରେ ତୃତୀୟ ଆଦେଶ ପ୍ରକାଶ ପାଇବାରୁ ଖ୍ରି.ଶ. 34ରେ ଷ୍ଟେଫନଙ୍କୁ ପାଥର ମାରି ହତ୍ୟା କରାଯାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମୟକାଳକୁ ସୂଚିତ କରେ, କିନ୍ତୁ ଛବିଶତମ ଓ ସତାଇଶତମ ପଦରେ ଥିବା "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ" ଶବ୍ଦଟି ପୌତ୍ତଳିକତା ଓ ପାପାତନ୍ତ୍ରର ଉଜାଡ଼କାରୀ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ପରିଚିହ୍ନିତ କରୁଛି।

> ଏବଂ ବାଷଠି ସପ୍ତ ାହର ପରେ ମଶୀହଙ୍କ ୁ ଛେଦିତ କରାଯିବ, କିନ୍ତୁ ନିଜ ପାଇଁ ନୁହେଁ; ଏବଂ ଯେ ଅଧିପତି ଆସିବେ, ତାଙ୍କ ଲୋକମାନେ ନଗର ଓ ପବିତ୍ର ସ୍ଥ ାନକୁ ଧ୍ୱ ଂସ କରିଦେବେ; ଏବଂ ତାହାର ଶେଷ ଜଳପ୍ର ବାହ ସହିତ ହେବ, ଏବଂ ଯୁଦ୍ଧ ର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଉଜାଡ଼ ହେବା ନିର୍ଦ୍ଧ ାରିତ ଅଛି। ଏବଂ ସେ ଗୋଟିଏ ସପ୍ତ ାହ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଅନେକଙ୍କ ସହିତ ଚୁକ୍ତ ିକୁ ସ୍ଥ ିର କରିବେ; ଏବଂ ସପ୍ତ ାହର ମଧ ଭାଗରେ ସେ ବଳି ଓ ନୈବେଦ୍ୟ କୁ ବନ୍ଦ କରିଦେବେ, ଏବଂ ଘୃଣ୍ୟ ବିଷୟମାନଙ୍କ ର ପ୍ର ସାର ଦ୍ୱ ାରା ସେ ତାହାକୁ ଉଜାଡ଼ କରିଦେବେ, ସମାପ୍ତ ି ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ; ଏବଂ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଧ ାରିତ, ତାହା ଉଜାଡ଼ ହୋଇଥିବାର ଉପରେ ଢାଳିଦିଆଯିବ। ଦାନିଏଲ 9:26, 27.

ଗବ୍ରିଏଲ ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ଜଣାନ୍ତି ଯେ "ମଶୀହ" "କାଟି ଦିଆଯିବା" ପରେ "ଆସିବାକୁ ଥିବା ରାଜକୁମାରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସହର ଓ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବେ।" ପୌତ୍ତଳିକ ରୋମ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ 66 ରୁ 70 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଠିକ ତିନି ଏବଂ ଅର୍ଧ ବର୍ଷ ଚାଲିଥିବା ଘେରାଉରେ "ସହର ଓ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ" ଧ୍ୱଂସ କଲା। ଗବ୍ରିଏଲ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି ଯେ "ଯୁଦ୍ଧର ଶେଷ" "ବନ୍ୟାସହିତ" ହେବ, ଏବଂ ସେହି ଯୁଦ୍ଧ "ଉଜାଡ଼" ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ହେବ। ଯେହି ଯୁଦ୍ଧ ଯିରୁଶାଲେମ ଓ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସମ୍ପାଦିତ ହେଲା, ସେହିଟି ପୌତ୍ତଳିକତା ଏବଂ ପୋପତନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ପଦଦଳନ ଥିଲା। ଆରମ୍ଭରେ ଯେ ପୌତ୍ତଳିକ ଶକ୍ତି ଯିରୁଶାଲେମକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବ, ସେହିଟି ବାବିଲ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ମଶୀହଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରାଯାଇବା ପରେ ଯେ ପୌତ୍ତଳିକ ଶକ୍ତି ତାହାକୁ ଧ୍ୱଂସ କଲା, ସେହିଟି ପୌତ୍ତଳିକ ରୋମ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ସେନାବଳ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ ଦୁଇଟି ଉଜାଡ଼କାରୀ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ହେଲା, ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ସେହି ଦୁଇଟି ଉଜାଡ଼କାରୀ ଶକ୍ତିର ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଉଛି ପୋପତନ୍ତ୍ର।

ପାପତନ୍ତ୍ର ସେହି ଶକ୍ତି ଯାହାକୁ "ଉପଟି ପଡୁଥିବା ଦଣ୍ଡ" ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି; ଏହା ଦାନିଏଲ ଏଗାରର ଚାଳିଶତମ ପଦରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ସେହି ଶକ୍ତି, ଯାହା "ଉପଟି ପଡ଼େ ଓ ଅତିକ୍ରମ କରେ।" ବାବିଲରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଯିରୁଶାଲେମର ପଦଦଳନ, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ମୋଶାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଚିତ୍ରିତ ଅନ୍ଧକାରମୟ କଥା କହୁଥିବା ଲୋହୀୟ ଜାତି ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଅବିରତ ରହିଥିଲା, ତାହାର ପରେ ପାପତନ୍ତ୍ର ଆସିଲା। ପଦଦଳନର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ "ଉଜାଡ଼ିବା" ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ" ଥିଲା। ସତାଇଶତମ ପଦରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏକ ସପ୍ତାହ ପାଇଁ ଅନେକଙ୍କ ସହ ଚୁକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ କରନ୍ତି। ସେହି ସପ୍ତାହର ମଧ୍ୟଭାଗରେ, ପୃଥିବୀୟ ବଳିଦାନ ପ୍ରଣାଳୀ ବନ୍ଦ ହେବ, କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ତାଙ୍କର ମହାଯାଜକୀୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ କାଟି ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଅନାଜ୍ଞାକାରିତାର କାରଣରୁ, ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଓ ନଗର ପୁନର୍ବାର ଉଜାଡ଼ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା।

ପଦଟି କହେ, "ଘୃଣାସ୍ପଦ କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରସାରଣର କାରଣରୁ ସେ ଏହାକୁ ଉଜାଡ଼ କରିଦେବ, ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ଏବଂ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ, ତାହା ଉଜାଡ଼ ଉପରେ ଢାଳି ଦିଆଯିବ।" ଯେତେବେଳେ ଯିହୂଦୀମାନେ ଶେଷରେ ତାଙ୍କର ପରୀକ୍ଷାକାଳୀନ ସମୟର ପାତ୍ରକୁ କଣ୍ଠ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ, ସେତେବେଳେ ସହର ଓ ପବିତ୍ରାଳୟ ଯୁଦ୍ଧର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଜାଡ଼ ରହିବାକୁ ଥିଲା। 1798 ମସିହାରେ ପଦଦଳନର "ସମାପ୍ତି" ସମୟରେ, ପୋପତନ୍ତ୍ର ଗୋଟିଏ ମାରାତ୍ମକ ଆଘାତ ପାଇବ ବୋଲି "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ" ହୋଇଥିଲା। ପରେ, ତିନୋଟି ଆଦେଶ ଅଧୀନରେ ଯିହୂଦୀମାନେ ଯେପରି ଆକ୍ଷରିକ ବାବିଲୋନରୁ ବାହାରିଆସିଥିଲେ, ତାହାର ପ୍ରତୀକ ଅନୁସାରେ ସହର ଓ ପବିତ୍ରାଳୟ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ଓ ପୁନର୍ନିର୍ମିତ ହେବାକୁ ଥିଲା।

ସେହି ଯୁଦ୍ଧର ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେରୁସଲେମ ପାପାଳ ଶକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଦଦଳିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପୃଥକ୍ ପୃଥକ୍ ଅବଧିଗୁଡ଼ିକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟସୀମାମାନଙ୍କୁ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିହେବ, ଯେତେବେଳେ ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ପଦଦଳନର ଦର୍ଶନର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପବିତ୍ରାଳୟ ଓ ସେନାଦଳର ପୁନଃସ୍ଥାପନାର ଦର୍ଶନ ସହ ଯୋଗ କରି ବୁଝାଯାଏ। ମୋଶାଙ୍କ ଶାପର ଛିତରାଇଦେବାର ଦର୍ଶନକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସଂଗ୍ରହଣର ଦର୍ଶନକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା। ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ଦର୍ଶନ ହେଉଛି ଛିତରାଇଦେବାର ଦର୍ଶନ। ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଦର୍ଶନ ହେଉଛି ସଂଗ୍ରହଣର ଦର୍ଶନ। ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ଦର୍ଶନ ହେଉଛି ଛିତରାଇଦେବାର "chazon" ଦର୍ଶନ, ଏବଂ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଦର୍ଶନ ହେଉଛି ସଂଗ୍ରହଣର "mareh" ଦର୍ଶନ।

> ଏହିହେତୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାକୁ ଏକତ୍ର କରିଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ତାହାକୁ ପୃଥକ୍ ନ କରୁ। ମାର୍କ 10:9.

ଏହି ଦୁଇଟି ଦର୍ଶନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଭାବରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଗୋଟିଏକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ମାନେ ଉଭୟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ଅଟେ। ଏହି ସତ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ, ଯଦ୍ୟପି ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ଦାବି କରେ ଯେ ସେମାନେ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକୁ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି, ତଥାପି ସେମାନେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ତମ୍ଭକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି, ଯେପରି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନେ 1863 ମସିହାରେ "ସାତ ଥର"କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ। ଯିହୂଦୀମାନେ କି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଳନ କରୁଥିବା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁନଥିଲେ? ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ କି ମେସିହାଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରୁଥିବା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁନଥିଲା? ଯଦି ଘୋଷଣା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ଧାରଣ କରିନଥାଏ, ତେବେ ତାହାର କୌଣସି ଅର୍ଥ ନାହିଁ।

ଶେଷରେ ମିଲରୀୟମାନେ 1844 ମସିହାର ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖକୁ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ଦିନର ଅବଧିର ସମାପ୍ତି ଭାବେ ଚିହ୍ନଟ କଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣା ସୀମିତ ଥିଲା। ମହା ନିରାଶା ପରେ ମାତ୍ର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏବଂ ସେହି ତାରିଖରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଲୋକ ଆସିଲା। ସେହି ତାରିଖ ପରେ ମାତ୍ର ସେମାନେ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିପାରିଲେ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶହ ବର୍ଷ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଆଲୋକକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବା, ଏବଂ 1856 ମସିହାରେ ସେ ଅଧିକ ଆଲୋକ ପାଇଁ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଲେ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସାତ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ସେହି ଦ୍ୱାରକୁ ବନ୍ଦ କଲା। September 11, 2001 ପରେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ହୋଇନଥିଲା ଯେ ପ୍ରଭୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପୁଣିଥରେ Hiram Edsonଙ୍କ ପ୍ରବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ନିକଟକୁ ନେଇଗଲେ, ଏବଂ "seven times"ର ଆଲୋକ ପୁଣିଥରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ଆରମ୍ଭ କଲା।

ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଓ ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶତ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ଦେଖିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାରୁ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ 1844 ମସିହାର ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖକୁ ଏକ ବିକଳାଙ୍ଗ ଓ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବୁଝିଲା।

ଏକବାର S. S. Snow କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧତାର ତାରିଖକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଦେବା ପରେ, ୨୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୮୪୪ ତାରିଖଟି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେଲା।

> ଏହେତୁ ଜାଣ ଓ ବୁଝ, ଯେ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବା ଓ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଜାରି ହେବାରୁ ଅଭିଷିକ୍ତ ଅଧିପତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାତ ସପ୍ତାହ ଓ ବାଷଠି ସପ୍ତାହ ହେବ; ପଥ ପୁନର୍ବାର ନିର୍ମିତ ହେବ, ଏବଂ ପ୍ରାଚୀର ମଧ୍ୟ, ସଙ୍କଟମୟ ସମୟରେ ସୁଦ୍ଧା। ଏବଂ ବାଷଠି ସପ୍ତାହ ପରେ ଅଭିଷିକ୍ତଙ୍କୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରାଯିବ, କିନ୍ତୁ ନିଜ ପାଇଁ ନୁହେଁ; ଏବଂ ଯେ ଅଧିପତି ଆସିବେ, ତାହାର ଲୋକମାନେ ନଗର ଓ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବେ; ତାହାର ଶେଷ ପ୍ରଳୟସଦୃଶ ହେବ, ଏବଂ ଯୁଦ୍ଧର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଜାଡ଼ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି। ଏବଂ ସେ ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ ପାଇଁ ଅନେକଙ୍କ ସହିତ ଚୁକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ କରିବେ; ଏବଂ ସପ୍ତାହର ମଝିରେ ସେ ବଳି ଓ ନିବେଦନକୁ ବନ୍ଦ କରାଇବେ, ଏବଂ ଘୃଣ୍ୟ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କର ପ୍ରସାରଣ ଦ୍ୱାରା ସେ ତାହାକୁ ଉଜାଡ଼ କରିଦେବେ, ଶେଷ ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ଏବଂ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ, ତାହା ଉଜାଡ଼ ଉପରେ ଢାଳାଯିବ। ଦାନିଏଲ ୯:୨୫–୨୭।

ମିଲେରୀୟମାନେ କ୍ରୁଶାରୋହଣର ସଠିକ୍ ତାରିଖକୁ ଚିହ୍ନିଲେ, ଏବଂ ପରେ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଅବଧିର ଶେଷକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଗଲା। "ସପ୍ତାହର ମଧ୍ୟଭାଗରେ" "ମେସିହାଙ୍କର ଛେଦିତ ହେବା", ଯେଉଁ ସମୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ "ନିୟମକୁ" ଦୃଢ଼ କରିଥିଲେ, କାରଣ ଯିହୂଦୀମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷାକାଳର ପାତ୍ରକୁ ଶିରୋପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଥିଲେ, ଯାହା "ଘୃଣ୍ୟ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କର ପ୍ରସାର" ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନଟ କରାଗଲା। କ୍ରୁଶ ମିଡନାଇଟ୍ କ୍ରାଇର ସନ୍ଦେଶକୁ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଥିବା ଐତିହାସିକ ପଥଚିହ୍ନରେ ପରିଣତ ହେଲା।

ଏପରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିବା ସେହି ପଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଥିବା ଆଲୋକ ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ, ମିଲେରୀୟମାନେ କେବେବି ସେହି ପଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସେହି ବୁଝାମଣିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଯାହା ଦୁଇଟି ଦର୍ଶନର ପରସ୍ପର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଆକାଂକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା। ଯେ ସପ୍ତାହରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚୁକ୍ତିକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ, ସେହି ସପ୍ତାହ ଦୁଇଟି ଅବଧିରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଥିଲା,

ଯାହାକୁ ପରେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସାଢ଼େ ତିନି ବର୍ଷର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସେବକାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ବୋଲି ପରିଚିତ କରାଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ତାଙ୍କର ସେବକାର୍ଯ୍ୟକୁ। ସେମାନେ ଦେଖିଥିଲେ ଯେ କ୍ରୁଶର ଐତିହାସିକ ପଥଚିହ୍ନ 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844 ତାରିଖ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଭର ହୋଇଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏହା ଦେଖିନଥିଲେ ଯେ ଏହା ସାଢ଼େ ତିନି ବର୍ଷର ଦୁଇଟି ସମାନ ଅବଧିର କେନ୍ଦ୍ର ବିନ୍ଦୁକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ "ସାତ କାଳ"କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ମୋଶାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ "ତାଙ୍କ ଚୁକ୍ତିର ବିବାଦ" ବୋଲି କହିଥିଲେ।

> ତେବେ ମୁଁ ମଧ ତୁମମାନଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ବିରୋଧରେ ଚାଲିବି, ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କ ପାପମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆଉ ସାତଗୁଣ ଦଣ୍ଡ ଦେବି। ଏବଂ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ତଲୱାର ଆଣିବି, ଯାହା ମୋର ଚୁକ୍ତିର ବିବାଦର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବ; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ତୁମମାନଙ୍କ ସହରମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏକତ୍ରିତ ହେବ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମହାମାରୀ ପଠାଇବି; ଏବଂ ତୁମେ ଶତ୍ରୁର ହାତକୁ ସମର୍ପିତ ହେବ। ଲେବ୍ୟବିବରଣ 26:24, 25.

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅନେକଙ୍କ ସହିତ ଚୁକ୍ତିକୁ ସ୍ଥିର କରୁଥିଲେ, ସେହି ଚୁକ୍ତିକୁ ନେଇ ଅନାଜ୍ଞାକାରୀ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ସହ ତାଙ୍କର ବିବାଦ ଥିଲା। "ତାଙ୍କର ଚୁକ୍ତିର ବିବାଦ" ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ 723 ମସିହାରେ, ଯେତେବେଳେ ଅସୀରୀୟମାନେ ଉତ୍ତରରାଜ୍ୟକୁ ବନ୍ଦୀଦଶାକୁ ନେଇଗଲେ; ଏବଂ ତାହା ପରେ ବାରଶେ ଷାଠିଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପୌତ୍ତଳିକତା ପ୍ରକୃତ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ପଦଦଳିତ କଲା। ସେହି ପଦଦଳନ ପରେ ପୁନର୍ବାର ଆଉ ବାରଶେ ଷାଠିଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଦିନ ଆସିଲା, ଯେଉଁ ସମୟରେ ପାପାସୀ ପ୍ରଣାଳୀ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ପଦଦଳିତ କଲା।

ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଦର୍ଶନର ପୂରଣରେ, ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ସପ୍ତାହରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚୁକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ କରିଥିଲେ, ସେହି ସପ୍ତାହ ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶତ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର ଦର୍ଶନକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା। ମିଲରୀୟମାନେ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଯଥେଷ୍ଟ ଅଂଶକୁ ଚିହ୍ନିଥିଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ 'ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକ'ର ସନ୍ଦେଶକୁ ଠିକ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିପାରିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସେହି ଆଲୋକର କିଛି ଅଂଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାକୁ ବାଛିଲେ, ଯାହାକି ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଗାବ୍ରିଏଲଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା।

ଗବ୍ରିଏଲ ଦାନିଏଲଙ୍କୁ "matter" ଓ "vision" ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିବା ସେହି ଦୁଇଟି ଦର୍ଶନକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଭାଗ କରିବାକୁ (ମାନସିକ ଭାବେ ପୃଥକ କରିବାକୁ) ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ; ଏବଂ ସେହି ପରାମର୍ଶର ପୂର୍ତ୍ତିସ୍ୱରୂପ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଆମକୁ ଜଣାଇଛନ୍ତି ଯେ, ସତୁରି ସପ୍ତାହ ("ସାତ କାଳ"ର ଏକ ପ୍ରତୀକ) ଏବଂ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ପରସ୍ପର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରୁଥିବା ବେଳେ, ଏହିଯେ ଦାନିଏଲଙ୍କର ସେହି ନିଜେଷ୍ଟ ଭାର ଥିଲା।

"ସାତ କାଳ"କୁ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ସେମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଏକ ସ୍ଥିତିରେ ରଖିଦେଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ ଯେ, ଦୁଇ ହଜାର ତିନିଶ ବର୍ଷରୁ କାଟି ନିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷର ଅବଧିଟି ସେହି ଚୁକ୍ତିର ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଯାହାକୁ ମୋଶା "ତାଙ୍କର ଚୁକ୍ତିର ବିବାଦ" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଛନ୍ତି।

ସପ୍ତାହର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଘଟିଥିବା କ୍ରୁଶବିଧାନ କେବଳ ତାରିଖକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିନଥିଲା, ବରଂ ଚୁକ୍ତିର ରକ୍ତଦ୍ୱାରା ଇସ୍ରାଏଲର ଅନାଜ୍ଞାପାଳନ ସହିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିବାଦର ସଠିକ୍ କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା—ଏହାକୁ ବୁଝିପାରିବାରୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ। କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ ଯେ ରକ୍ତ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ତାଙ୍କର ଚୁକ୍ତିକୁ ସ୍ଥିର କରୁଥିଲା, ସେହି ରକ୍ତ Leviticus ପଚିଶ ଓ ଛବିଶରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର କରୁଥିଲା—ଏହି ସତ୍ୟ ପ୍ରତି ସେମାନେ ଅନ୍ଧ ଥିଲେ।

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ନିଜେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏମିତି ଏକ ଚୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କଲେ, ଯାହାକୁ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ଏହି ଘୋଷଣାଦ୍ୱାରା ପରିଭାଷିତ କଲେ—"ପ୍ରଭୁ ଯାହା କହିଛନ୍ତି, ସେସବୁ ଆମେ କରିବୁ,"—ଏହା ସମ୍ପର୍କରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଜ୍ଞାତ ରହି ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ଚୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ, ତାହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୃଦୟ ଉପରେ ଲେଖାଯିବ। ଚୁକ୍ତିର ଶର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଫରିଶୀୟ ପରିଭାଷା ସେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ଚୁକ୍ତିକୁ ବୁଝିବା ଓ ଗ୍ରହଣ କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଥିଲା।

ଆଧୁନିକ ଇସ୍ର ାଏଲ୍ ସପ୍ତ ାହର ମଧ ଭାଗରେ କ୍ରୁଶର ରକ୍ତ କୁ ଏପରି ଶବ୍ଦ ରେ ପରିଭାଷିତ କରିଛି, ଯାହା ଆଧୁନିକ ଇସ୍ର ାଏଲ୍ ଉପରେ ସେହି ଏକେ ଅନ୍ଧ ତା ଆଣିଦେଇଛି, ଯେପରି ପ୍ର ାଚୀନ ଇସ୍ର ାଏଲ୍ ମେସିହାଙ୍କ ୁ ଅସ୍ୱ ୀକାର କରି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ କୈସର ବ୍ୟ ତୀତ ତାଙ୍କ ର କୌଣସି ରାଜା ନାହିଁ।

ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ ଏହି ସତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନ୍ଧ ଅଛି ଯେ, ଦାନିୟେଲଙ୍କ ପାଇଁ ଗାବ୍ରିଏଲ ଯେ ଇତିହାସର ରୂପରେଖା ଦେଇଥିଲେ, ସେଥିରେ କେବଳ ଚୁକ୍ତିର ଦୃଢ଼ୀକରଣ ମାତ୍ର ନୁହେଁ, ବରଂ ସେହି ଚୁକ୍ତିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଣାଯାଇଥିବା ଛିଟରା-ବିଖରା କରିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳିତ ଅଛି; କାରଣ ସେହି ପଦଗୁଡ଼ିକ ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ, ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜକ ରୋମ (ଆସିବାକୁ ଥିବା ରାଜକୁମାର) ନଗର ଓ ପବିତ୍ରାଳୟକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବ, ଏବଂ ଯୁଦ୍ଧର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ (ଯାହା ପବିତ୍ରାଳୟ ଓ ସୈନ୍ୟଦଳକୁ ପଦଦଳିତ କଲା) "ବିନାଶସମୂହ," ବହୁବଚନରେ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିଲା।

ଯେହି ଇତିହାସରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅନେକଙ୍କ ସହ ଚୁକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ରକ୍ତ ବହାଇଥିଲେ, ସେହି ଇତିହାସରେ ପୌରାଣିକ ଓ ପାପତ୍ୱାଧିନ ରୋମର ଦୁଇଟି ଉଜାଡ଼କାରୀ ଶକ୍ତିକୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି। କ୍ରୁଶ ଉପରେ ବହାଯାଇଥିବା ରକ୍ତକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ନେଇଯାନ୍ତି, ଏବଂ ଏହା ତାଙ୍କର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତୀକ, ଯାହାକି ତେଇଶ ଶତ ବର୍ଷର "mareh" ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ସେହି ଇତିହାସ ପଚିଶ ଶତ କୁଡ଼ି ବର୍ଷର "chazon" ଦର୍ଶନର ଇତିହାସ ସହ ବିନ୍ଧାଯାଇଛି, ଯାହା ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ସେନାବଳକୁ ପଦଦଳିତ କରିଦେବାକୁ ଯାଉଥିବା ସେହି ଦୁଇଟି ଉଜାଡ଼କାରୀ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି।

ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଯେ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ରତ୍ନମାଣିକ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସଦୃଶ ଦୀପ୍ତିମାନ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ। ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ, ଯେତେବେଳେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହେବ, ସେହି ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଏହି "dirt brush Man" ନୂତନ, ଅଧିକ ବଡ଼ ପେଟିକାରେ ନିକ୍ଷେପ କରିବେ, ଏବଂ ତାହାପରେ ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଯେପରି ଦୀପ୍ତିତେଜରେ ଦ୍ୟୁତିମାନ ଥିଲେ, ତାହାଠାରୁ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବେ। ସେମାନେ ଶେଷ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାର ବାର୍ତ୍ତାର ପରୀକ୍ଷା ହୋଇଯାନ୍ତି। ହବକୂକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକୃତ ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀ ଏହି ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ତାଲିକାମାନଙ୍କ ରୂପେ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ। 1843 ଓ 1850 ର ପ୍ରଥମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ ଚାର୍ଟମାନଙ୍କର ଦୁଇ ତାଲିକାକୁ "line upon line" ଭାବରେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ରଖାଯାଇଲେ, ମିଲରଙ୍କ ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଏ, ଏବଂ ଏପରି କରିବାଦ୍ୱାରା ସେହି ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଶେଷ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାର ବାର୍ତ୍ତାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଏହି ଦୁଇଟି ଚାର୍ଟରେ ଥିବା ଅଧିକାଂଶ ସତ୍ୟ ୧୮୪୪ ପୂର୍ବରୁ ପୂରଣ ହୋଇଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଏ, ଯେପରିକି ଦାନିଏଲ ସାତ ଓ ଆଠ ଅଧ୍ୟାୟର ପଶୁମାନଙ୍କର ପରିଚୟ। ଦାନିଏଲ ଦୁଇ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରତିମା ସେଠାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଦର୍ଶନକୁ ସ୍ଥାପିତ କରୁଥିବା ସତ୍ତା ରୋମ କି ଆଣ୍ଟିଓକସ ଏପିଫାନିସ—ଏହା ସମ୍ପର୍କିତ ଯୁକ୍ତିବିତର୍କ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଅଛି। ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ଏବଂ ହବକ୍କୂକ ଓ ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କର ବିଳମ୍ବ ସମୟ ସେଠାରେ ଅଛି। ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଆଗମନ ସେଠାରେ ଅଛି, ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରାଳୟ ମଧ୍ୟ ଅଛି। "ଦୈନିକ" ପୌଗଣ୍ଡବାଦର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ସେଠାରେ ଅଛି। ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ, ଇସ୍ଲାମର ତିନୋଟି ହାୟ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଅଛି। ଏମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରାଯାଇଲେ, ଏହି ଚାର୍ଟମାନେ "ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି"ର ଏକ ଚିତ୍ରଣ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି, ଯାହା ଯିହୁଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସତ୍ୟକୁ ମୁଦ୍ରାମୁକ୍ତ କଲେ ଘଟେ।

୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଶେଷକାଳରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନ ବିଷୟରେ ଆମର ବିବେଚନା ଯେତେବେଳେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ପହଞ୍ଚିଛି, ଏବଂ ସେହି ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ୱିଲିୟମ୍ ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ନୂତନ, ଅଧିକ ବଡ଼ ପେଟିକାରେ ରହିଥିବା ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଗଠନ କରିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଆମେ ମିଲେରାଇଟ୍ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନର୍ବାର ଅଲୋକପାତ କରିବୁ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା। ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କିଛି, ମିଲେରାଇଟ୍ମାନେ ଯେଉଁ ଇତିହାସିକ ସମୟରେ ବାସ କରୁଥିଲେ, ସେହି କାରଣରୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଗଲା; ଏବଂ ଅନ୍ୟ କିଛି, ତୃତୀୟ ଦୂତର ଅଗ୍ରସର ଆଲୋକ ସହ ତାଲ ରଖିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ଅନାଜ୍ଞାପାଳନ ଦ୍ୱାରା ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଗଲା।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରବନ୍ଧରେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅଗ୍ରସର କରିବୁ।

“ଯେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦେଶ ସହ ପଠାଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ କେବଳ ମଣିଷ; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବହନ କରୁଥିବା ସନ୍ଦେଶର ସ୍ୱଭାବ କେମିତି? ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣଙ୍କ ସହ କ’ଣ ପସନ୍ଦନୀୟ ହେବ ବୋଲି ପରାମର୍ଶ କରିନଥିଲେ ବୋଲି, ଆପଣ କି ସେହି ସତର୍କବାଣୀମାନଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରିବାକୁ କିମ୍ବା ସେଥିରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇବାକୁ ସାହସ କରିବେ? ପରମେଶ୍ୱର ସେହିପରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ କହିବେ, ଯେମାନେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ପୁକାର କରିବେ ଏବଂ କିଛିମାତ୍ର ରକ୍ଷା କରିବେ ନାହିଁ। ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜର ଦୂତମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇଛନ୍ତି। କେହି କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଧାର୍ମିକତାର ସନ୍ଦେଶରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାମାନଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରିବାକୁ ଲାଗିଛନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ ସମସ୍ତ ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ କୃପା ଓ ପରିଷ୍କାରତା ସହିତ ସତ୍ୟର ସନ୍ଦେଶ କହୁନାହାନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ଅତ୍ୟଧିକ ଉତ୍ସାହ ଅଛି, ସେମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ଗମ୍ଭୀର, ସେମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ଦୃଢ଼ତା ସହ କହନ୍ତି; ଏବଂ ସେହି ସନ୍ଦେଶ, ଯାହା ଅନେକ କ୍ଳାନ୍ତ ଓ ପୀଡ଼ିତ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଚିକିତ୍ସା, ଜୀବନ ଏବଂ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଆଣିଦେଇଥାନ୍ତା, ଏକ ପରିମାଣରେ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଛି; କାରଣ ଯେପରିମାଣରେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଲୋକମାନେ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ବନ୍ଦ କରନ୍ତି ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର କହିଥିବା କଥାର ବିରୋଧରେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, ସେହି ପରିମାଣରେ ସେମାନେ ସେହିମାନଙ୍କଠାରୁ ଆଲୋକର କିରଣକୁ ଛିନିନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ, ଯେମାନେ ଆଲୋକ ଓ ସଜୀବକାରୀ ଶକ୍ତି ପାଇଁ ଆକୁଳ ହୋଇ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ସେବକମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୁହାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ କଠୋର, ଅହଙ୍କାରୀ, ଉପହାସପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାକୁ ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୁହାଯାଇଥିବା ବୋଲି ଲେଖି ରଖିଛନ୍ତି।”

“ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ବୁଝାଯିବ ନାହିଁ; ଯେ ଆଲୋକ ନିଜ ମହିମାଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀକୁ ଆଲୋକିତ କରିବ, ତାହାକୁ ସେମାନେ ମିଥ୍ୟା ଆଲୋକ ବୋଲି କହିବେ, ଯେମାନେ ତାହାର ଅଗ୍ରଗାମୀ ମହିମାରେ ଚାଲିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି। ଅବିଶ୍ୱାସର କାରଣରୁ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ, ଯାହା କରାଯାଇପାରୁଥାନ୍ତା, ଅସମ୍ପନ୍ନ ରହିଯିବ। ସତ୍ୟର ଆଲୋକକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ, ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ପଥରୁ ସରିଯାଅ। ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରେରିତ ଆଲୋକ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ସ୍ଥିର କିରଣରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଦିଅ। ଯେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଏହି ଆଲୋକ ଆସିଛି, ତାହାର ବ୍ୟବହାର ତୁମେ କିପରି କରୁଛ, ସେଥିପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ଦାୟୀ ଧରନ୍ତି। ଯେମାନେ ଶୁଣିବେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ଦାୟୀ ଧରାଯିବେ; କାରଣ ସତ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ପହଞ୍ଚ ମଧ୍ୟରେ ଆଣିଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜ ସୁଯୋଗ ଓ ବିଶେଷାଧିକାରମାନଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରିଥିଲେ। ଦିବ୍ୟ ପ୍ରମାଣଚିହ୍ନ ବହନକାରୀ ସନ୍ଦେଶମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଯାଇଛି; ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମହିମା, ମହାତ୍ମ୍ୟ, ଧାର୍ମିକତା—ଯାହା ସଦ୍‌ଗୁଣ ଓ ସତ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ—ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି; ଯେସବୁ ହୃଦୟ ପୂର୍ବାଗ୍ରହରେ ବନ୍ଦ ହୋଇନଥିଲା, ସେସବୁକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଦେବତ୍ୱର ସମସ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆମ ମଧ୍ୟରେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟସହିତ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଛି। ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଆମ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି। ଆମେ ଦେଖିଛୁ ଯେ ଆତ୍ମାମାନେ ପାପରୁ ଧାର୍ମିକତାପଥକୁ ଫେରିଆସିଛନ୍ତି। ଆମେ ଦେଖିଛୁ ଯେ ଭଗ୍ନହୃଦୟମାନଙ୍କର ହୃଦୟରେ ବିଶ୍ୱାସ ପୁନରୁଜ୍ଜୀବିତ ହୋଇଛି। ଆମେ କି ସେହି କୁଷ୍ଠରୋଗୀମାନଙ୍କ ପରି ହେବୁ, ଯେମାନେ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲେ, ତଥାପି ନିଜ ନିଜ ପଥେ ଚାଲିଗଲେ, ଏବଂ କେବଳ ଜଣେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମହିମା ଦେବା ପାଇଁ ଫେରିଲେ? ବରଂ ଆସ, ଆମେ ତାଙ୍କର ମଙ୍ଗଳମୟତାର କଥା କହିବା, ଏବଂ ହୃଦୟରେ, ଲେଖନୀରେ, ଓ କଣ୍ଠରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା।” Review and Herald, May 27, 1890.